

ВИСНОВОК

на проект Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо містобудівної та архітектурної діяльності»

У проекті з метою адаптації «вітчизняного законодавства до стандартів Європейського Союзу з урахуванням національних особливостей розвитку суспільних відносин у галузі будівництва» (п. 2 пояснювальної записки до нього) пропонується внести ряд змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), законів України «Про основи містобудування», «Про архітектурну діяльність», «Про регулювання містобудівної діяльності» та деяких ін. Цими змінами, зокрема: запроваджується державна реєстрація у сфері містобудівної діяльності відповідними реєстраторами; скасовується ліцензування видів господарської діяльності з будівництва об'єктів, що за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з середніми та значними наслідками, замість якого запроваджується проведення професійної атестації виконавців робіт, пов'язаних із містобудівною діяльністю; уточнюється розподіл функцій між центральними органами виконавчої влади, які реалізують державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду тощо.

Прийняття проекту, на думку суб'єктів права законодавчої ініціативи, зокрема, «створить підґрунтя для усунення корупційних ризиків у сфері містобудівної діяльності, що буде сприяти покращенню інвестиційного клімату та позитивно вплине на розвиток реального сектору економіки» (п. 6 пояснювальної записки до проекту).

Головне управління, проаналізувавши поданий проект, вважає за доцільне висловити щодо його змісту наступні зауваження та пропозиції.

1.

Згідно з пояснювальною запискою (п. 1) метою проекту визначена, зокрема, «адаптація вітчизняного законодавства до стандартів Європейського Союзу».

Разом з тим слід звернути увагу на те, що у тексті пояснювальної записки не зазначено, які саме стандарти Європейського Союзу брались до

уваги під час розробки проекту, що ускладнює об'єктивний аналіз того, чи забезпечено у проекті досягнення зазначеної мети.

2.

Відповідно до нової редакції ст. 7 Закону України «Про основи містобудування» державне регулювання у сфері містобудування здійснюється, зокрема, «центральною органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері будівництва, архітектури, містобудування».

Звертаємо увагу на те, що відповідно до абз. 2 п. 1 постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство розвитку громад та територій України» від 30.04.2014 № 197 (у редакції від 18.03.2020) «Мінрегіон є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує ... державну політику у сфері будівництва, містобудування, просторового планування територій та архітектури», **що доречно врахувати у проекті.**

Аналогічне зауваження є актуальним і щодо ч. 1 ст. 15 цього Закону, ч. 1 ст. 6, ч. 1 ст. 6¹ Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» (далі – Закон) тощо.

Іншими органами, які здійснюють державне регулювання відповідно до ст. 7 Закону «Про основи містобудування» (у редакції проекту), є центральний орган виконавчої влади, «який реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду (крім надання (отримання, реєстрації), відмов у видачі чи анулювання (скасування) документів, що дають право на виконання підготовчих та будівельних робіт, прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів)» та центральний орган виконавчої влади, «який реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду в частині надання (отримання, реєстрації), відмови у видачі чи анулювання (скасування) документів, що дають право на виконання підготовчих та будівельних робіт».

Проте це положення не узгоджується із новою редакцією ч. 1 ст. 24 цього Закону, згідно з якою «державний контроль у сфері містобудування здійснюється центральною органом виконавчої влади, який реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду (крім надання (отримання, реєстрації), відмов у видачі чи анулювання (скасування) документів, що дають право на виконання підготовчих та будівельних робіт, прийняття в експлуатацію

закінчених будівництвом об'єктів), органами державного архітектурно-будівельного контролю».

Тобто, у зазначеній ст. 7 надається вичерпний перелік органів контролю, а в ч. 1 ст. 24 відповідний центральний орган виконавчої влади зазначається окремо від інших органів державного архітектурно-будівельного контролю.

При цьому, залишається чітко не визначеним, які саме органи контролю мають на увазі. Аналогічне зауваження є актуальним і щодо ч. 1, абз. 3 ч. 3 ст. 6 Закону.

При цьому, в абз. 2 ч. 3 ст. 6 Закону зазначений лише один орган державного архітектурно-будівельного контролю, що також не узгоджується зі ст. 7 Закону України «Про основи містобудування» у редакції проекту. Це зауваження є актуальним і щодо змін до абз. 1 ч. 3 ст. 34, п. 3 абз. 2 ч. 6 ст. 37 Закону тощо.

3.

У проекті пропонується внесення до Закону змін, якими запроваджується державна реєстрація у сфері містобудівної діяльності як «офіційне визнання шляхом засвідчення державою факту набуття особою права на виконання підготовчих та будівельних робіт, скасування (анулювання) такого права, **внесення змін до інформації про виконання будівельних робіт**, прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів, шляхом видачі сертифікатів, реєстрації декларацій про готовність об'єкта до експлуатації, внесення змін до них, повернення декларацій та скасування їх реєстрації, а також проведення **інших реєстраційних дій**, передбачених цим Законом» (п. 5 ч. 1 ст. 1 Закону у редакції проекту).

Звертаємо увагу на **відсутність у проекті визначення змісту терміну «реєстраційна дія», а також вичерпного переліку вказаних дій.**

Крім цього, вказане положення не узгоджується з тим, що суб'єкти державної реєстрації у цій сфері (п. 23 ч. 1 ст. 1 Закону у редакції проекту) наділяються повноваженнями лише «щодо надання (отримання, реєстрації), відмови у видачі чи анулювання (скасування) документів, що дають право на виконання підготовчих та будівельних робіт, прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів будівництва».

Так само і реєстратори у сфері містобудівної діяльності «здійснюють діяльність з надання (отримання, реєстрації), відмови у видачі чи анулювання (скасування) документів, що дають право на виконання

підготовчих та будівельних робіт, а також прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів» (п. 22 ч. 1 ст. 1 Закону у редакції проекту).

Варто також вказати, що запропоноване визначення реєстрації як «офіційного визнання шляхом засвідчення державою факту набуття особою права» не розкриває змісту вказаного поняття.

Зокрема, з вказаного визначення залишається незрозумілим співвідношення державної реєстрації у містобудівній діяльності та видачі відповідних дозвільних документів, що порушує принцип юридичної визначеності (який є складовим елементом конституційного принципу верховенства права), і який слід розуміти, зокрема, через чіткість, зрозумілість, однозначність норм права.

Причому надання у проекті (у змінах до ст. 37 Закону) повноважень щодо видачі дозвільних документів реєстратору, на нашу думку, є дискусійним, оскільки реєстрація певних фактів та видача дозвільних документів за своєю суттю є різними функціями.

Зауважимо також, що надання права видачі дозвільних документів недержавним реєстраторам збільшує ризик видачі таких документів з різного роду порушеннями, оскільки недержавні реєстратори здійснюватимуть їх видачу за плату (нова редакція абз. 1 ч. 2 ст. 37 Закону), а, отже, будуть матеріально зацікавлені в їх видачі.

Зазначимо, що визначення державної реєстрації як офіційного визнання певного факту шляхом його засвідчення державою передбачено у ст. 1 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань».

Проте слід врахувати, що вказана державна реєстрація не передбачає видачу дозвільних документів.

4.

Згідно з п. 23 ч. 1 ст. 1 Закону (у редакції проекту) суб'єктами державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності є визначені у цьому Законі «органи державної виконавчої влади, виконавчі органи органів місцевого самоврядування, їх структурні підрозділи, самозайняті особи та організації, що здійснюють свою діяльність у сфері експертизи проектної документації на будівництво».

Вказаний перелік не узгоджується з новою ч. 4 ст. 6 Закону, згідно з якою до суб'єктів державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності «належать:

1) центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику з *питань державного архітектурно-будівельного контролю* та нагляду...., **територіальні органи такого центрального органу виконавчої влади;**

2) виконавчі органи з *питань державного архітектурно-будівельного контролю* сільських, селищних, міських рад, крім міст Києва та Севастополя;

3) **структурні підрозділи з питань державного архітектурно-будівельного контролю Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій;**

4) експерти, що здійснюють свою діяльність як самозайняті особи у сфері експертизи проектної документації на будівництво...;

5) експертні організації, що здійснюють свою діяльність у сфері експертизи проектної документації на будівництво».

Зазначимо також, що **поєднання у повноваженнях одного органу виконавчої влади одночасно функцій державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності і функцій державного контролю (нагляду) у цій сфері виглядає сумнівним, причому як з точки зору забезпечення ефективності вказаного контролю, так і усунення корупційних ризиків.**

Крім цього, суб'єктами державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності визнаються, зокрема, експерти та експертні організації, що здійснюють свою діяльність у сфері експертизи проектної документації на будівництво.

Проте **слід звернути увагу на те, що згідно з ч. 2 ст. 31 Закону експертиза проектів будівництва проводиться лише експертними організаціями, а її проведення самозайнятими особами не передбачено.**

5.

У проекті (ч. 2 нової ст. 6¹ Закону) **частина повноважень реєстратора у сфері містобудівної діяльності визначені недостатньо чітко, що може, зокрема, негативно позначитися на забезпеченні прав осіб, які звертаються до нього.**

Згідно з п. 2 ч. 2 цієї статті реєстратор у сфері містобудівної діяльності «встановлює черговість розгляду поданих документів для державної реєстрації».

Проте, оскільки у проекті не визначено, за якими критеріями ця черговість встановлюється, вказане положення створює корупційні ризики при визначенні вказаної черговості.

5.2

Відповідно до п. 3 ч. 3 цієї статті реєстратор у сфері містобудівної діяльності «перевіряє документи на основі чек-листів на наявність підстав для відмови у державній реєстрації».

Проте підстави для такої відмови у проекті чітко не визначені (як і зміст терміну «чек-лист»), що також створює корупційні ризики.

5.3

Відповідно до абз. 2 п. 4 ч. 2 нової ст. 6¹ Закону реєстратор у сфері містобудівної діяльності встановлює «правильність визначення класу наслідків (відповідальності) об'єкта будівництва».

Однак це не враховує того, що згідно зі змінами до ч. 7 ст. 32 Закону правильність такого визначення перевіряється під час проведення експертизи проектної документації на будівництво, якщо здійснення такої експертизи є обов'язковим відповідно до закону, або під час реєстрації документів, що дають право на виконання підготовчих та будівельних робіт і засвідчують прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів.

Тобто, із вказаного припису випливає, що, якщо правильність визначення класу наслідків (відповідальності) об'єкта будівництва перевірена під час експертизи проектної документації, підстав для її повторної перевірки при реєстрації немає.

У цьому ж пункті ч. 2 нової ст. 6¹ Закону доцільно уточнити, на відповідність чому саме пропонується перевіряти цільове призначення земельної ділянки у випадках прийому документів для отримання дозволу на початок виконання будівельних робіт для нового будівництва, реконструкції та капітального ремонту об'єкта будівництва, а також для отримання дозволу на початок виконання будівельних робіт для об'єктів реставрації.

5.4

Слід звернути увагу на те, що у проекті **відсутні положення щодо забезпечення охорони конфіденційної інформації про особу**, в тому числі, її персональні дані, яка стане відома державному реєстратору з реєстрів, автоматизованих інформаційних систем, держателем яких є державні органи, під час проведення реєстраційних дій (п. 5 ч. 2 нової ст. 6¹ Закону).

При цьому, пропозиція щодо надання реєстратору у сфері містобудівної діяльності права користування Державним реєстром актів цивільного стану громадян (ч. 3 нової ст. 6¹ Закону) не узгоджується з ч. 3 ст. 9 Закону України «Про державну реєстрацію актів цивільного стану», згідно з якою інформація про персональні дані фізичної особи, що містяться в актовому записі цивільного стану, є конфіденційною і не підлягає розголошенню.

Причому згідно з ч. 6 ст. 11 вищезазначеного Закону відомості про фізичних осіб, що містяться у Державному реєстрі актів цивільного стану громадян, можуть бути використані лише центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат.

Крім цього, витяг з Державного реєстру актів цивільного стану громадян надається на запит банку, іншої фінансової установи або бюро кредитних історій у порядку та обсязі, встановлених Міністерством юстиції України, за наявності письмової згоди фізичної особи, якої стосуються відомості, зазначені в актових записах цивільного стану (ч. 7 ст. 11).

5.5

Відповідно до п. 8 ч. 2 нової ст. 6¹ Закону реєстратор у сфері містобудівної діяльності «веде Реєстр будівельної діяльності». Проте відповідно до чинного п. 1 ч. 2 ст. 22¹ Закону Реєстр будівельної діяльності є складовою «єдиної державної електронної системи у сфері будівництва». У зв'язку із цим положення, яке аналізується, не узгоджується з ч. 3 ст. 22¹ Закону, згідно з яким «держателем електронної системи є центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері будівництва, архітектури, містобудування», а також ч. 4 вказаної статті, згідно з якою технічним адміністратором електронної системи є «визначене Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи державне унітарне підприємство, яке належить до сфери управління центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інформатизації, електронного урядування, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, розвитку інформаційного суспільства».

6.

Нова термінологія, якою доповнюється ч. 1 ст. 1 Закону, потребує доопрацювання. Зокрема:

6.1

У п. 1 ч. 1 ст. 1 Закону (у редакції проекту) «містобудівна діяльність» визначається як «діяльність у сфері планування територій та керування будівельним розвитком, яка полягає у створенні та підтриманні повноцінного середовища життєдіяльності людини та охоплює прогнозування розвитку територій, планування, забудову територій, проектування, будівництво, благоустрій населених пунктів, їх частин та окремих об'єктів, комплексну містобудівну реконструкцію забудованих територій, створення соціальної, інженерної та транспортної інфраструктури, збереження історико-культурного середовища».

Проте **це не узгоджується зі змістом відповідного терміну** у ст. 1 Закону України «Про основи містобудування», згідно з якою під «містобудуванням (містобудівною діяльністю)» розуміється «цілеспрямована діяльність державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, громадян, об'єднань громадян по створенню та підтриманню повноцінного життєвого середовища, яка включає прогнозування розвитку населених пунктів і територій, планування, забудову та інше використання територій, проектування, будівництво об'єктів містобудування, спорудження інших об'єктів, реконструкцію історичних населених пунктів при збереженні традиційного характеру середовища, реставрацію та реабілітацію об'єктів культурної спадщини, створення інженерної та транспортної інфраструктури».

Аналогічне зауваження є актуальним і щодо п. 16 ч. 1 ст. 1 Закону (у редакції проекту) щодо визначення терміну «об'єкти архітектури», яке **не узгоджується зі змістом цього терміну** в абз. 3 ч.1 ст. 1 Закону України «Про архітектурну діяльність».

6.2

У тексті проекту включено два п. п. 11 ч. 1 ст. 1 Закону: в одному із них визначене поняття «комплекси будівництва (будови)», в іншому – «об'єкти архітектури».

Водночас зміст поняття «об'єкти архітектури» розкривається також в новому п. 16 ч. 1 ст. 1 Закону.

6.3

Пропонуємо також доповнити статтю визначенням змісту терміну «архітектурно-будівельний контроль».

7.

Відповідно до нової ч. 8 ст. 7 Закону «суб'єкти державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності, незалежно від форми власності та організаційно-правової форми, реєстратори у сфері містобудівної діяльності є підконтрольними центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері будівництва, архітектури, містобудування, а їхні рішення можуть бути розглянуті у адміністративному порядку центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері будівництва, архітектури, містобудування або оскаржені до суду». Звертаємо увагу на необхідність визначення змісту терміну «підконтрольні», зокрема, щодо недержавних суб'єктів державної реєстрації. Крім того, потрібно чітко визначити випадки, коли відповідні рішення розглядаються в адміністративному порядку, а коли вони оскаржуються до суду.

8.

У новій редакції ст. 37¹ Закону скасовується ліцензування господарської діяльності у сфері будівництва.

При цьому, згідно з ч. 2 цієї статті «провадження господарської діяльності з будівництва об'єктів, що за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з середніми (СС2) та значними (СС3) наслідками, мають право здійснювати суб'єкти господарської діяльності... у штаті яких на постійній основі працюють атестовані відповідальні особи за виконання будівельних робіт».

Проте у проекті не передбачається жодних вимог щодо наявності у такого суб'єкта господарської діяльності необхідної матеріально-технічної бази для ведення будівництва вказаних об'єктів, що може призвести до негативних наслідків, зокрема, щодо забезпечення своєчасності завершення їх будівництва.

Зазначимо, що згідно з ч. 9 ст. 9 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» до ліцензійних умов включають, зокрема, вимоги щодо наявності певної матеріально-технічної бази разом з даними, що дають можливість її ідентифікувати.

9.

У проекті пропонується доповнити Закон новою ст. 37² «Професійна атестація виконавців робіт, пов'язаних із містобудівною діяльністю».

Така назва не узгоджена зі змістом цієї статті, в якій йдеться про виконавців «робіт (послуг)».

Крім цього, певні **неузгодженості є і між окремими положеннями самої статті**. Так, відповідно до ч. 4 цієї статті «професійна атестація здійснюється шляхом проходження навчання ... та отримання документа, що підтверджує періодичне підвищення кваліфікації».

Таке положення не передбачає складання іспиту.

Однак відповідно до абз. 3 ч. 8 цієї ж статті, підставою для відмови у видачі кваліфікаційного сертифіката є «непідтвердження професійної кваліфікації та рівня знань за результатами іспиту».

Відповідно до ч. 2 ст. 37² Закону «професійна атестація відповідальних виконавців робіт (послуг), пов'язаних із містобудівною діяльністю ... проводиться органами та організаціями, визначеними центральним органом виконавчої влади», що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері будівництва, архітектури, містобудування».

Проте у проекті відсутні критерії, за якими відповідні органи та організації визначатимуться, що матиме не лише корупційний ризик, але й ризик монополізації сфері проведення професійної атестації зазначених суб'єктів.

10.

Відповідно до абз. 3 нової редакції ч. 6 ст. 39 Закону «центральный орган виконавчої влади ... у випадку виявлення порушень, допущених при видачі декларації про готовність об'єкта до експлуатації, може звернутися до суду з заявою про анулювання дозволу на виконання будівельних робіт».

Вважаємо, що використання слів «може звернутися» несе корупційний ризик, а також ризик неоднакового ставлення відповідного центрального органу виконавчої влади до різних суб'єктів.

Аналогічне зауваження є актуальним щодо нового абз. 8 ч. 7 ст. 39 Закону.

11.

Відповідно до нової ч. 9 ст. 2 Закону України «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності» встановлюється відповідальність експертних організацій та експертів, що здійснюють свою діяльність у сфері експертизи проектної документації на будівництво за порушення, допущене при вчиненні реєстраційних дій.

Проте питання відповідальності за аналогічні правопорушення, вчинені іншими суб'єктами державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності, визначеними в новій ч. 4 ст. 6 Закону, залишилось поза увагою у проекті.

12.

У п. 3 ст. 1 Закону України «Про адміністративні послуги» пропонується до суб'єктів адміністративних послуг віднести «реєстратора у сфері містобудівної діяльності» та «суб'єкта державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності».

Чинною нормою вже передбачені такі суб'єкти як «державний реєстратор, суб'єкт державної реєстрації».

Уточнення назв відповідних суб'єктів щодо певного виду суспільних відносин суперечить змісту цього Закону, яким регулюються загальні правові відносини в сфері надання адміністративних послуг.

13.

Стосовно змін, які пропонується внести до КУпАП, звертаємо увагу на те, що 11.06.2020 набрав чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення процедури внесення змін» від 19.05.2020 № 619-IX (далі – Закон № 619-IX), яким внесено зміни до КУпАП. Зокрема, відповідно до ч. 4 ст. 2 КУпАП (у редакції Закону № 619-IX) *«зміни до законодавства України про адміністративні правопорушення можуть вноситися виключно законами про внесення змін до цього Кодексу та інших законів України, що встановлюють*

адміністративну відповідальність, та/або до законодавства України про кримінальну відповідальність, та/або до кримінального процесуального законодавства України».

Таким чином, **законопроект потребує суттєвого доопрацювання в частині змін до КУпАП**, адже **такі зміни мають бути подані в окремому проекті закону**.

Законопроектом пропонується викласти в новій редакції ч. 4 ст. 96¹ «Порушення законодавства під час планування і забудови територій» КУпАП, де уточнити, що відповідальність за такі порушення несуть ***посадові особи суб'єктів державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності***, а також безпосередньо ***суб'єкти державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності, що здійснюють свою діяльність як самозайняті особи***.

На нашу думку, **вказівка у санкціях статей КУпАП на те, посадові особи яких саме органів та організації підлягають відповідальності, або на вид діяльності самозайнятих осіб, на яких накладається адміністративне стягнення, є зайвою**.

Адже, виходячи із системного аналізу положень Закону (у редакції проекту), у випадку порушення вимог закону та строків видачі (відмови у видачі) дозволу на виконання будівельних робіт, реєстрації (повернення) декларації про готовність об'єкта до експлуатації та видачі (відмови у видачі) сертифіката, який видається у разі прийняття в експлуатацію закінченого будівництвом об'єкта тощо, відповідальними особами є саме суб'єкти державної реєстрації у сфері містобудівної діяльності.

Також (у випадку внесення у майбутньому змін у термінологію регулятивного законодавства у сфері містобудівної діяльності) відповідних змін потребуватимуть санкції інших статей КУпАП.

Отже, **більш доцільним для санкції ч. 4 ст. 96 КУпАП (у редакції проекту) вбачається формулювання** «...тягнуть за собою накладення штрафу на посадових осіб та ***самозайнятих осіб*** від п'ятисот до шестисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю або без такого».

14.

Відповідно до п. 2 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» проекту пропонується «визнати таким, що втратив чинність пункт 3 частини 6 розділу I Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення порядку надання адміністративних послуг у сфері будівництва та створення Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва»».

Звертаємо увагу на те, що в цьому пункті йдеться про внесення змін до Закону України «Про архітектурну діяльність».

У зв'язку з цим звертаємо увагу на те, що згідно з ч. 6 ст. 90 Регламенту Верховної Ради України законопроект може передбачати внесення змін лише до тексту первинного законодавчого акта, а не до закону про внесення змін до цього законодавчого акту.

15.

У п. 5 пояснювальної записки до проекту зазначено, що його реалізація не потребує додаткових видатків з державного бюджету.

Проте, виходячи, зокрема, із положень нової редакції ч. 1 статті 22³ Закону, згідно з якою передбачено створення єдиного реєстру реєстраторів у сфері містобудівної діяльності як компонента єдиної державної електронної системи у сфері будівництва, можна дійти висновку, що реалізація зазначених положень потребуватиме додаткових видатків з державного бюджету.

У зв'язку з цим звертаємо увагу на необхідність дотримання вимог ст. 91 Регламенту Верховної Ради України, згідно з якою «у разі внесення законопроекту, проекту іншого акта, прийняття якого призведе до зміни показників бюджету (надходжень бюджету та/або витрат бюджету), суб'єкт права законодавчої ініціативи зобов'язаний додати фінансово-економічне обґрунтування (включаючи відповідні розрахунки)».

Керівник Головного управління

С. Тихонюк

Вик.: М. Муравська, О. Куціпак, Т. Ругаєва, О. Карпенко